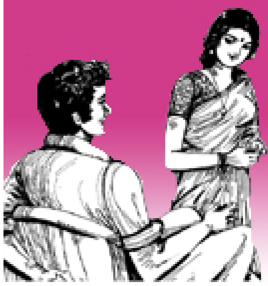

నిదురించే తోటలోకి

- మన్నెం శారద

(గత సంచిక తరువాయి)

సరోజని మౌనంగా లేచి మంచి నీళ్ళు, కాఫీ రెండూ తెచ్చి ముందు పెట్టింది.

"తాగు దూరం నుండొచ్చినట్లున్నావ్" అంది మెల్లిగా.

మమత ఎడం చేత్తో వణుకుతున్న చేత్తో కప్పందుకుని కాఫీ తాగింది.

కప్పు క్రిందపెడుతూ "హేమంత్‌గారు లేరా?" అంది మెల్లిగా.

"లేడుగాని సంగతేంటో చెప్పు. ఆడికి చెప్పినా నాకు చెప్పినా ఒకటే" అంది సరోజని మమతని అనుమానంగా చూస్తూ.

"అంటే.. అది..."

"ఇదిగో అమ్మాయ్, నువ్వట్టే సణక్కు. ఆడికి జెప్పినా ఆడు తిరిగి నాకే చెబుతాడు" అంది సరోజని హెచ్చరిస్తున్నట్లుగా.

మమత మౌనంగా కూర్చుంది.

సరోజని ఆమెని అసహనంగానూ, అనుమానంగానూ చూసింది.

"నువ్వు వరూధిని దగ్గర్నుండొచ్చేవా?"

ఆ మాటకి స్రున తలెత్తి చూసింది మమత.

"మీకు.. మీకు వరూధిని తెలుసా?"

"తెలుసు. వరూధిని ఇప్పుడెక్కడుంది? ఎలావుంది?" అనడిగింది సరోజని ఆత్రంగా.

"బాగానే వుంది. మద్రాసులో" అంది మమత నసుగుతూ.

"అవునా! అసలక్కడికెందుకెళ్ళింది? ఏవంతుకెందుకు చెప్పలేదు. అసలేం జరిగింది సరిగ్గా చెప్పు" అంటూ కంగారుగా అడిగింది సరోజని.

"ఎలా చెప్పాలో నాకర్థంకావడం లేదాంటే, దీనికంతటికీ కారణం నేను. నన్ను నరికినా పాపం లేదు" అంది మమత కన్నీళ్ళతో.

"నిన్ను నరకాలో - చిత్రికపట్టాలో తర్వాత. ముందు జరిగింది చెప్పు. నాకు కాళ్ళల్లో వణుకొస్తుంది" అంది గాభరాగా సరోజని.

మమత మెల్లిగా జరిగిన కథంతా చెప్పుకొచ్చింది.

వింటున్న సరోజని క్షణక్షణం ఉద్రేకంతో ఊగిపోయింది.

బి.పి పెరిగి 'దేవుడా!' అంటూ గోడకి జేరబడి కళ్ళు మూసుకుంది ఆమె కళ్ళు వరద గోదావరులయ్యాయి.

మమత నిశ్చేష్టగా ఆమెని చూస్తూ కూర్చుంది.

"తప్పే చేసాను. క్షమించండి. ముందు హేమంత్‌గారికి ఈ విషయం తెలియజేసి ఆయన్ని తీసుకెళ్ళడానికొచ్చాను."

సరోజని చప్పున కళ్ళు తెరిచింది. "ఎక్కడికి తీసుకెళ్తావ్ ఏట్లోకి. జరగాల్సిన అనర్ధమంతా జరిగేపోయింది. నీకింత పాడుబుద్ధి ఎందుకు పుట్టిందే ఆ పిల్ల సొమ్ముతిని - చేసిన మేలు మరచి ఇంత నీచానికి పాల్పడతావా? నువ్వసలు ఆడదానివేనా, నీకసలు పుట్టగతులుంటాయా?" అంటూ ఆవేశపడిపోయింది.

మమత, మాట్లాడకుండా కూర్చుంది.

"ఆడవాళ్ళు సాదుస్వబావులంటారు. సింగినాదమంటారు. నాలుకతో చేతలతో ఆడాళ్ళు నిప్పెట్టినట్లు మగాళ్ళు కూడా పెట్టరే. నువ్వు చేసిన పాపం ఏ గంగలో కడిగినా పోదు. నువ్వాడుకున్నది ఆళ్ళ జీవితాల్తోనే కాదు. ఆళ్ళ మనసుల్తో. ఆళ్ళ శాపం నిన్నొదలదు. ఈ రోజు ఎల్లమారిందనుకోకు. ఒక రోజొస్తది. పదిరెట్లు ఏడుస్తావు. వెయ్యి శవాలు తిన్న రాబందుకూడా ఒక గాలివానకి ఛస్తది. గుర్తుంచుకో"

"ఒకరోజు ఎప్పుడో కాదాంటీ ఇప్పుడు రానే వచ్చింది." అంది తన కుడిచేతిని చూసుకుంటూ.

సరోజని కళ్ళు తుడుచుకుంది.

జుట్టు సరిచేసుకుని "సరే! అసలాళ్ళ జాతకాలే బాగోలేదులే. నువ్వుకాకపోతే ఇంకో శనిగాడు దాపురించేవాడు. ఇక ఈ సంగతి ఇంతటితో మరచిపో. తిన్నగా ఇంటికెల్లిపో. నువ్విక వరూధిని ముఖం కూడా చూడొద్దు" అంది.

"అంటే?" ఆశ్చర్యంగా చూసింది మమత.

"ఆడి పెళ్ళయిపోయింది. ఈ సంగతి తెల్సిస్తే ఆడు కాపరం చెయ్యడు. అన్నెం పున్నెం తెలీని ఇంకోపిల్ల బతుకు నాశనమవుతుంది" అంది సరోజని వేదనగా.

మమత తెల్లబోయి చూసింది.

"ఏవంతుకి వరూదిని ఎక్కడుందో తెలియకూడదు. అలాగే వరూధినికి కూడ ఆడిపెళ్ళి సంగతి చెప్పొద్దు. ఇప్పుడాళ్ళ దారులు ఇడిపోయాయి. మనసుల్లో ఏవున్నా బతికి తీరాలి. ఇప్పుడన్నా ఈ మంచి పని చేసి పుణ్ణెం కట్టుకో" అంది సరోజని చేతులు జోడించి.

మమత తలాడించి వెళ్ళడానికి లేచింది.

"ఉండు దూరం నుండి వచ్చావ్. అన్నం తినెళ్ళు" అంది సరోజని.

"వద్దాంటీ" అంది మమత హీనస్వరంతో.

"నువ్వొద్దన్నా నేను అన్నం పెట్టకుండా పంపను." అంటూ లేచి సరోజని వంటగదిలోకెళ్ళింది.

అంతసేపూ మమత మౌనంగా కూర్చుంది.

మరోగంటలో సరోజని భోజనం సిద్ధం చేసింది. కంచంలో అన్నంపెట్టి చేతికి స్పూను అందించింది.

మమత ఎడం చేత్తో స్పూను తీసుకుని తింటుంటే చూస్తూ కూర్చుంది సరోజని.

భోజనం కాగానే బయట నిలబడి ఖాళీగా వెళ్తున్న ఆటోని పిలిచింది సరోజని.

మమత బయల్దేరుతుంటే ఆమె బాగ్ ఆటోలో పెట్టి "చూడు నీ పేరేంటోగాని మనిషికి ఒక కష్టం వస్తే 'అయ్యో పాపం' అనేట్లుండాలి గాని బాగా అయ్యిందనుకునేట్లుండకూడదు. కష్టాలు అందరికీ వస్తాయి. నువ్వు చేసిన పాపం నీ చెయ్యి ప్రతిక్షణం గుర్తుచేస్తూనే వుంటది. మనిషికి వంటిరంగు కాదు ముఖ్యం బుద్ది. అదిచ్చే అందం ముందు వెర్రి వేషాలు నిలబడవు. ఇకముందు జాగ్రత్తగా బతుకు" అంటూ సర్రున లోపలికొచ్చి తలుపేసుకుంది ఛీత్కారంగా.

సుశీల టి.వి చూస్తుండగా ఫోను రింగయ్యింది.

సుశీల రిసీవర్ తీసుకుని 'హలో' అంది.

"నేనాంటీ, మమతని"

"ఆc ఆc! ఏమయ్యింది? హేమంత్‌ని కలిసావా?"

"లేదాంటీ దారిలో నాకు ఏక్సిడెంటయింది. వారం రోజులు పైనే హాస్పిటల్లో వున్నాను. కాస్త కోలుకుని వెళ్ళేసరికి అతని పెళ్ళయిపోయింది. "

ఆ మాట విని సుశీల హతాశురాలయిపోయింది.

"అయ్యో! నిజమా! వరూధిని ఎంత దురదృష్టవంతురాలు" అంది సుశీల బాధగా.

"ఈ పాపమంతా నాదే ఆంటీ! దేవుడు నాకు తగిన బుద్ధి చెప్పాడు. నేనిక అక్కడికి రాను. దయచేసి వరూధినికి హేమంత్ పెళ్ళిగురించి తెలియజెయ్యకండి. బాధపడుతుంది. సరోజని అని ఒకావిడున్నారు. ఆవిడ గట్టిగా ఈ మాట చెప్పారు." అంది మమత.

"అలాగా, నువ్వు కూడా ఇక మీదట వరూధినీని కలవకూడదు" అంది సుశీల రిసీవర్ క్రెడిల్ చేస్తూ.

"ఎవరి గురించి మేడమ్. హేమంత్ పెళ్ళయిపోయిందా? హేమంత్ బాగున్నాడా?"

ఆ ప్రశ్నకి ఉలిక్కిపడి చూసింది సుశీల.

ఎదురుగా ఏదో ఫైల్ తీసుకుని చిరునవ్వుతో నిలబడివుంది వరూధిని.

"మీరు డోర్ గడ వెయ్యలేదు. కరెంట్ లేదా - కాలింగ్‌బెల్ కొట్టాను. వినిపించలేదా?" చాలా కూల్‌గా అంది వరూధిని వచ్చి పక్కన కూర్చుంటూ.

సుశీల దయ్యం పట్టినట్లుగా చూసింది వరూధిని వైపు.

"ఎవరూ ఫోన్? మమత చేసిందా?" అనడిగింది తిరిగి వరూధినే.

ఈసారి మెల్లిగా నోరు విప్పింది సుశీల.

"నీకు.. నీకు బాధగా లేదా వరూధినీ, హేమంత్ పెళ్ళయిపోయిందంటే?" అనడిగింది హీనస్వరాన సుశీల.

వరూధిని చిరునవ్వు నవ్వింది.

"లేదు. మా పెళ్ళి జరగకూడదనేగా నేనింత దూరం వచ్చేసింది. మొదటినుండీ నేను ఈ విషయంలో అనుమానిస్తూనే వున్నాను. అదే జరిగింది." అంది వరూధిని నెమ్మదిగా.

"కాని ఇదంతా మమత చేసిందని నీకు తెలియదు. మమత తిన్నయింటి వాసాలు లెక్కపెట్టింది. మనసు విప్పి చెప్పినందుకు నీ జీవితాన్నే ఛిద్రం చేసింది. పాపాత్మురాలు" అంది సుశీల అక్కసుగా.

"పోనీలెండి మేడం. జరిగిపోయిందిగా. తేలుని జేబులో వేసుకున్నాక అది కుట్టక మానదుగా. ఇప్పుడనుకుంటే ఏం లాభం?"

"కాని... ఇక్కడ నీకు జరిగిన నష్టం."

"నష్టం ఏమీలేదు. భౌతికంగా మేమిద్దరం పెళ్ళిపేరుతో ముడిపడలేదు. అంతే. మొదటినుండీ నేను నష్టజాతకురాలినే. జీవితం సాఫీగా జరగలేదు. నా మంచితనం నన్ను కాపాడలేదు. లోకం ఎన్నో మాటలంది. సహించాను. రకరకాల నిందలు వేసింది. విని భరించాను. హేమంత్‌ని నిజానికి నేను ప్రేమించలేదు. పెళ్ళి చేసుకోవాలని అనుకోలేదు. అతనే చొరవచేసాడు. ముందుకొచ్చాడు. జీవితానికి ఒక తోడు ఏర్పరచాలని అమ్మ ఆశించింది. చక్రవర్తి ఆగడాలు ఎక్కువయిపోయాయి. అనుకోకుండా ఒక్కో సంఘటనా నన్ను హేమంత్‌కి దగ్గరకు లాగాయి. మెల్లిగా నేను అతని ఆకర్షణలో పడ్డాను. అతన్ని, అతని వ్యక్తిత్వాన్ని ఆరాధించాను. అతని నీడలో, ప్రేమలో

చిత్ర బాగా పెరుగుతుందని నమ్మాను. రకరకాల వ్యక్తులు అకారణంగా వెంటపడి హింసించారు. అయినా తట్టుకున్నాం. అందరికన్నా ఎక్కువ ద్రోహం చేసింది మమత."

వరూధిని నోరు తెరచి వెల్లువలా చెబుతుంటే మౌనంగా వింటున్నది సుశీల.

"నాకు హేమంత్ పట్ల వున్న ప్రేమని ఎవరూ ఛిద్రం చెయ్యలేరు. అలాగే హేమంత్ నన్ను ఏ నాటికీ మరిచిపోడు. నాకా నమ్మకం వుంది. ఒక తోటలో సువాసనా భరితంగా వికసించిన పువ్వుని దాని కాలం కాకుండానే రేకులని ఛిద్రం చేసారు. కానీ ఆ పువ్వు వెదజల్లిన వాసనల్ని ఎవరూ నాశనం చెయ్యలేరు. అది మా రెండు హృదయాలకి మాత్రమే తెలిసిన అద్భుత భావన. దాన్నెవరూ కాజెయ్యలేరు. ఎందుకంటే మాది శరీరాకర్షణ కాదు. డబ్బు లావాదేవీ అసలేకాదు. ఇప్పుడు చెప్పండి - హేమంత్ నాకు దూరమయ్యాడా?"

వరూధిని ప్రశ్నకి జవాబు చెప్పలేకపోయింది సుశీల.

నాకిప్పుడొక బాధ్యత వుంది. అది చిత్రని సక్రమంగా పెంచి సమాజంలో ఒక పరిపూర్ణ వ్యక్తిగా నిలబెట్టడం. ఇప్పుడు నా దృష్టి దానిమీదనే. హేమంత్ ఎక్కడికి పోతాడు. అతని స్థానం నా హృదయంలో పదిలంగానే వుంటుంది. అతని జ్ఞాపకాలు నా మనసులో పదిలంగానే వుంటాయి" అంది వరూధిని ఒక రకమైన ఉద్వేగానికి లోనవుతూ.

సుశీల మ్రాన్పడి చూస్తునే వుంది.

"దేవుడు మంచివాడే ఆంటీ. నా సొమ్ము తిన్నవాళ్ళు, నా ఉపకారం పొందిన వాళ్ళూ నాకూ ద్రోహం చేసినా నేనేమీ చెయ్యని మీరు నాకు అండగా నిలబడ్డారు. మిమ్మల్నిచ్చాడుగా నాకు" అంది వరూధిని వణుకుతున్న గొంతుతో.

ఇప్పుడామె కళ్ళు అవిరామంగా వర్షించసాగాయి. అనుకోకుండా వరూధిని చటుక్కున సుశీల వడిలో తల పెట్టుకుంది.

సుశీల కళ్ళు నీటితో నిండిపోయాయి.

ఆమె చెయ్యి అసంకల్పితంగా ఆమె తలని ఆప్యాయంగా నిమిరింది.

సరోజని అలవాటుగా వీధి అరుగు మీద కూర్చుంది.

ఇది వరకయితే వచ్చేపోయేవాళ్ళని ఏదో ఒక మాట అని గిల్లి నవ్వుకునేది. తన జీవితంలో ఉన్న అల్లరితనం, ఆనందం సగం దోచుకుని వెళ్ళాడు కనకారావు. చివరిదాకా కాపాడతానని తోడుగా వుంటానని దొంగ ప్రమాణాలు చేసాడు పెళ్ళిరోజు అని మనసులో వెయ్యిసార్లు తిట్టుకుంది సరోజని.

'ఇప్పుడు మిగిలింది కాస్త ఊడ్చుకుపోయాడు ఈ ఏవంతుగాడు. ఎందుకు తనకి వాడిమీద వల్లమాలిన ప్రేమా! ఒక్క పోనన్నా కొట్టాడు కాదు ఎదవ. ఎలా వున్నాడో?' అనుకుని బాధపడసాగింది సరోజని.

"ఎట్లుంటిరి వదినగారూ!" ఆ పిలుపు విని పక్కకి చూసింది సరోజని.

ఎదురుగా హేమంత్ అత్త వసుంధర.

"నువ్వా, ఎప్పుడొస్తివి?" అంది సరోజని. ఎంత బాధలో వున్నా జన్మతః వచ్చిన కొంటెదనం వదలక.

"పొద్దుటే వస్తిమి. మీకు దా కొన్ని స్వీట్స్ యిద్దామని" అంటూ కొత్త స్టీలు బేసిన్‌లో వేసిన స్వీట్స్ గిన్నెతో సహా యిచ్చింది వసుంధర.

'వద్దు' అందామనుకుంటానే తీసుకుంది సరోజని.

'శుభమా' అని కూతురి పెళ్ళి చేసి ఆనందంతో పంచుకుంటున్నది. హేమంత్ బతుకలా అవ్వడానికి ఆమె ఎంతమాత్రమూ బాధ్యురాలు కాదు. తను తినకపోతే రామలక్ష్మికివ్వొచ్చులే అనుకుంటూ "నాగిని వచ్చిందా?" అని అడిగింది.

"తెస్తిమి. ఇక్కడదా పూడ్చిపోదుము" అంది వసుంధర తనూ అరుగెక్కి కూర్చుంటూ.

"నీ బొంద! నిక్షేపంగా పెళ్ళిచేసి పూడుస్తానంటావేమే పిచ్చి మొహమా! ఇక్కడెందుకు ఆ పీనుగ దగ్గర. తీసుకెళ్ళి ఏవంతుగాడి దగ్గర వదిలిరా" అంది సరోజని.

"అప్పుడే వద్దంటాడు అల్లుడు. పని జాస్తి వున్నదంట"

"అదెప్పుడూ వుంటానే వుంటది. వాడట్లనే అంటాడు. తీసుకెళ్ళి వదలిరా. ఎవరిదారిన వాళ్ళుండేటప్పుడు పెళ్ళిదేనికి? వాడికింత టైముకన్నీ చూడాలిగా."

"మీరు చెప్పిందిదా కరెట్టు. తీసుకెళ్తా"

"నీకో మాట చెబుతా, వింటావా?"

"చెప్పండి"

"వెళ్ళి నీ కూతుర్ని వదిలేసి నాల్రోజులుండి మంచీ చెడ్డా చూసిరా. అక్కడ పాతుకుపోకు" అంది సరోజని.

అర్థంకానట్లుగా చూసింది వసుంధర.

"కొత్త జంట. కులాసాగా వుంటారు. ఎవరూ అడ్డం లేకపోతే మంచీ చెడ్డా మాట్లాడుకుంటారు. తొందరగా కలిసిపోతారు. నువ్వుంటే నీకు అల్లుడి చేసేవన్నీ తప్పులుగా కనిపిస్తాయి. కూతురికి ఏదో ఒకటి ఎక్కిస్తావు. అందుకే అల్లుడింట్లో అత్తని మకాం వెయ్యొద్దంటారు. అర్థమయ్యిందా?" అంది.

వసుంధర మౌనంగా సరోజని మాటలు వింది.

"అవును వదినగారూ! నేనుదా ఒకమాట అడుగుదునా?" అంది మెల్లిగా.

"అడుగు"

"అల్లుడికి ఈ పెళ్ళి యిష్టం కాదా?"

"ఈ ప్రశ్న నువ్వు పెళ్ళికి ముందు వచ్చి అడగాల్సింది - ఇప్పుడు కాదు"

"అంటే?"

"అంటే ఏమీలేదు. ఇప్పుడిలాంటి అనుమానం ఎందుకొచ్చింది నీకు?"

"పెండ్లిలో అల్లుడి మొగంలో కళదా లేదు. సీరియస్‌దా వుంటిడి. ఆ శుభకార్యం కూడా ఇప్పుడుదా వద్దని పోయిండు"

సరోజనికి అంతా అర్థమయ్యింది.

"వాడి మొహమే అంత. అందులో చేస్తున్న ఉద్యోగం కూడా అలాంటిదే ఇక ఈరోజుల్లో పిల్లలకి ఈ తతంగాలిష్టం వుండటం లేదు. ఊరికే ఆలోచించ మాకు. అయినా నువ్వూ నీ అన్నా కలిసి చేసిన పెళ్ళికి ఇన్ని ప్రశ్నలెందుకిప్పుడు?" అంది సరోజని తుంచేసినట్లుగా.

వసుంధర వెళ్ళిపోయింది తలూపి బుద్ధిగా.

"ఏంటక్కా వసుంధరొచ్చి వెళ్తోంది?" అంటూ వచ్చింది రామలక్ష్మి.

"నీకోసమేనే. ఈ స్వీట్సు నీకివ్వమని యిచ్చెళ్ళింది" అంది గిన్నె రామలక్ష్మికందిస్తూ.

"ఊరుకో అక్కా నీకు మరీ పరాశికాలు" అంది రామలక్ష్మి గిన్నెలోకి తొంగి చూస్తూ.

"ఎందుకా తొంగి తొంగి నంగి చూపులు. తీసుకెళ్ళు. నేను తిననని తెలుసుగా"

"మరి గిన్నె?"

"మాయదారి సంత అది కూడా నీకేనే. నేనేం చేసుకుంటా నీ స్టీలు బొచ్చెలు" అంది సరోజని.

రామలక్ష్మి పరమానందంగా గిన్నె తీసుకెళ్తుంటే నిర్లిప్తంగా చూసింది సరోజని.

రైలు దిగిన అత్తగారిని, భార్యని రిసీవ్ చేసుకోవడానికి స్టేషన్ కొచ్చాడు హేమంత్.

వాళ్ళని చూడగానే గుండె పట్టేసినట్లయింది అతనికి.

అసలు జీవిత రంగంలో మొదటి అంకం ప్రారంభమవ్వబోతోంది. ఎలా ఇదంతా ఎదుర్కోవాలో తెలియడంలేదతనికి.

యాంత్రికంగా ఒక చిరునవ్వు నవ్వి వాళ్ళని ఇంటికి తీసుకెళ్ళాడు.

వసుంధర అతన్నే గమనిస్తోంది. కొత్తగా పెళ్ళయిన వ్యక్తిలో వుండాల్సిన లక్షణాలేవీ అతనిలో కనబడటంలేదు. క్రీగంట చూపులుగానీ చిరునవ్వులుగానీ అతనిలో లేవు.

నాగిని మాత్రం హేమంత్‌ని చూసి పొంగిపోతోంది. "బావా, బావా" అంటూ అదీ యిదీ చెబుతూనే వుంది.

అతను 'ఊ' 'ఊ' అంటున్నాడే గాని ఏవీ మాట్లాడటం లేదు. ఇంటికెళ్ళాక ఒక పనికుర్రాడు ఎదురొచ్చి సామానందుకున్నాడు.

"వీడి పేరు సింహాద్రి. ఏదికావాలన్నా అడగండి. ఈవిడ సత్యవతి. మీకన్నింటికీ సహాయకారిగా వుంటుంది. నా కర్జెంటు మీటింగు వుంది. నేను వెళ్ళాలి" అంటూ గబగబా స్నానం ముగించి ఆదరాబాదరా వెళ్ళిపోయాడు హేమంత్.

అదేం గమనించే స్థితిలో లేదు నాగిని.

పెద్ద గవర్నమెంటు క్వార్టర్స్. ఇంటి చుట్టూతోట. అందులో పనిచేస్తున్న మాలి. ఇప్పుడు తను ఆఫీసరుగారి భార్య. చాలా అబ్బురంగానూ, ఆనందంగానూ వుంది నాగినికి.

వసుంధర మాత్రం నీరసపడిపోయింది.

సింహాద్రి ఏం చెప్పినా చేస్తున్నాడు.

సత్యవతి కాఫీ టిఫిన్లు యిచ్చింది.

కానీ అల్లుడి ప్రవర్తన తను ఆశించినట్లుగా లేదు ఏదో తేడాగా వుంది.

మొదటిసారి ఆమెలో బాధ ఉత్పన్నమయ్యింది.

(కొనసాగింపు వచ్చేనెలలో)

Post your comments